Радосте горньої музи! Колись ти стихії змирила,-
Знову, благаю, прийди; хаос часу погамуй!
Битву шалену спиняй небесною піснею миру,
Поки роздвоєне в нас єдність ясна не пойме,
Поки людини днедавня натура — спокійна, могутня —
Радо не витоне знов з клекоту димних часів.
В серце збідніле народу вернись, красото життєносна,
Входь у гостинні доми, в храм сиротливий вернись!
Хоч Діотіма живе, як квіти ніжні зимою,
Духом могутня своїм,— сонця шукає й вона.
Сонце духу, проте, найпрекрасніший світ, закотилось,
І серед ночі, в мороз, бурі гнівливі гудуть.